

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 178/2019-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], zastúpenej advokátskou kanceláriou BIZOŇ & PARTNERS, s. r. o., Hviezdoslavovo námestie 25, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Juraj Bizoň, LL.M., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 5 Co 155/2018-335 z 28. septembra 2018 a návrh na odklad vykonateľnosti uznesenia Krajského súdu v Nitre č. k. 5 Co 155/2018-335 z 28. septembra 2018 a uznesenia Okresného súdu Nitra č. k. 18 C 497/2015-344 z 12. júla 2019 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDACTED] p r i j í m a na ďalšie konanie.
2. O d k l a d á vykonateľnosť uznesenia Krajského súdu v Nitre č. k. 5 Co 155/2018-335 z 28. septembra 2018 a uznesenia Okresného súdu Nitra č. k. 18 C 497/2015-344 z 12. júla 2019 do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci samej.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 155/2018-335 z 28. septembra 2018. Dňa 3. decembra 2019 doručila sťažovateľka ústavnému súdu návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj na neho nadväzujúceho uznesenia Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) č. k. 18 C 497/2015-344 z 12. júla 2019.

2. Ústavná sťažnosť po jej doručení nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola prejednaná vo IV. senáte ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš (členovia senátu).

3. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou okresnému súdu domáhala určenia, že je podielovou spoluvlastníčkou v žalobe špecifikovanej nehnuteľnosti (pozemku) v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] v okrese

■. Sťažovateľka uvádza, že žalobu podala po tom, čo žalovaná spoločnosť Poľnohospodárska Pôda s. r. o., Žehrianska 3, Bratislava (ďalej aj „Poľnohospodárska Pôda s. r. o.“ alebo „žalovaná“), ľstivým konaním a v hrubom rozpore s dobrými mravmi zneužila jej neskúsenosť a dôverčivosť na účely získania neoprávneného majetkového prospechu. Dňa 19. júna 2015 sťažovateľku telefonicky kontaktoval zástupca žalovanej s ponukou na kúpu jej pozemku. Sťažovateľka najprv ponuku odmietla, neskôr však po opakovanom naliehaní a sofistickovanom nátlaku s predajom súhlasila, a to za kúpnu cenu vo výške 790 €, teda 0,45 €/m². Zástupca žalovanej mal sťažovateľku presviedčať, že jej pozemok nemá žiadnu hodnotu, ide o obyčajnú ornú pôdu a nikto jej za ňu neponúkne viac. Vzhľadom na to, že je ženou vo vyššom veku a vidina prílepenia bola pre ňu lákavá, takémuto nátlaku zo strany Poľnohospodárskej Pôdy s. r. o. sťažovateľka napokon podľahla a 26. júna 2015 podpísala u notárky JUDr. Mesárošovej, kde ju zástupca žalovanej odviezol svojim motorovým vozidlom, vopred vypracovanú kúpnu zmluvu. Rozhodnutím Okresného úradu Nitra (ďalej aj „okresný úrad“) č. V 5235/15 z 24. júla 2015 bol povolený vklad vlastníckeho práva Poľnohospodárskej Pôdy s. r. o. k pozemku. Po povolení vkladu do katastra nehnuteľností sa sťažovateľka dozvedela, že spoločnosť MH Invest, s. r. o., začala vykupovať viaceré pozemky vrátane toho sťažovateľkinho na účely výstavby strategického parku Jaguar Land Rover. Spoločnosť si tak uplatňovala zákonné predkupné právo k pozemkom, ktoré štátu vzniklo 8. júla 2015 na základe uznesenia vlády Slovenskej republiky č. 401/2015 o schválení návrhu na vydanie osvedčenia o významnej investícii na realizáciu stavby s názvom Vybudovanie strategického parku. Za predaj pozemku ponúkala spoločnosť MH Invest, s. r. o., kúpnu cenu vo výške 15 €/m², teda celkovo sumu 26 310 €. O tom, že jej pozemok spadal pod strategický park Jaguar Land Rover, sťažovateľka v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy so žalovanou nemala žiadnu vedomosť a zástupca žalovanej ju pred uzatvorením kúpnej zmluvy vyslovene uisťoval a presviedčal, že sa na jej pozemku nebude nič stavať a pozemok bude Poľnohospodárska Pôda s. r. o. využívať výhradne na poľnohospodárske účely. Sťažovateľka sa preto na okresnom súde domáhala určenia vlastníctva nehnuteľnosti z dôvodu absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy.

4. Dňa 12. októbra 2015 podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Nitra (ďalej len „prokurátorka“) protest proti rozhodnutiu č. V 5235/15 z 24. júla 2015 o povolení vkladu

vlastníckeho práva Poľnohospodárskej Pôdy s. r. o. k pozemku z dôvodu, že kúpnu zmluvou došlo k porušeniu zákonného predkupného práva štátu k pozemku. Na základe uvedeného protestu vydal Okresný úrad Nitra, katastrálny odbor rozhodnutie č. UP 15/2015-8 z 2. novembra 2015, ktorým vyhovel protestu prokurátorky a zrušil svoje rozhodnutie o povolení vkladu. Rozhodnutím č. UPo 27/2016-4/To z 27. januára 2016 potvrdil nadriadený správny orgán rozhodnutie okresného úradu z dôvodu, že kúpnu zmluvu vyhodnotil ako absolútne neplatný právny úkon.

5. S ohľadom na to, že sťažovateľka sa tým domohla žalobou uplatneného nároku, vzala 7. septembra 2016 žalobu v celom rozsahu späť. Ak by sa sťažovateľka v katastrálnom konaní nedomohla svojich práv, resp. ak by nedošlo k už uvedeným právnym skutočnostiam, žalobu by späť nevezala a jej nárok by musel súd prerokovať a následne o ňom aj meritórne rozhodnúť.

6. Okresný súd uznesením č. k. 18 C 497/2015-211 z 13. septembra 2016 konanie zastavil a s poukazom na už uvedené sťažovateľke priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Proti výroku o trovách konania podala spoločnosť Poľnohospodárska Pôda s. r. o. odvolanie, v dôsledku čoho vydal okresný súd uznesenie č. k. 18 C 497/2015-275 z 20. júna 2017, ktorým sťažovateľke opätovne priznal právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Aj proti tomuto rozhodnutiu podala Poľnohospodárska Pôda s. r. o. odvolanie, ktoré krajský súd uznesením č. k. 5 Co 317/2017-304 z 29. júla 2017 zmenil tak, že žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Uvedené uznesenie zrušil ústavný súd nálezom č. k. III. ÚS 98/2018-38 z 2. mája 2018 a vrátil vec na nové rozhodnutie. Krajský súd opätovne rozhodol o náhrade trov konania tak, že tentokrát priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu žalovanej. Toto rozhodnutie je predmetom ústavnej sťažnosti.

7. Napriek tomu, že ústavný súd nálezom sp. zn. III. ÚS 98/2018 vytkol krajskému súdu nepreskúmateľnosť rozhodnutia v dôsledku nedostatočného odôvodnenia, krajský súd sa pri opätovnom rozhodovaní o náhrade trov konania neupriamril na odstránenie tohto nedostatku svojho pôvodného rozhodnutia, ale sa v celom rozsahu odchyľil od svojho

pôvodne zastávaného právneho záveru. Krajský súd uviedol, že „... *nezastáva svoj pôvodne zaujatý názor v tom smere, že náhrada konania by mala byť v danom prípade rozhodovaná za použitia ustanovenia § 257 CSP, ale že by mala byť posudzovaná vzhľadom na preukazovanie inštitútu procesného zavinenia na zastavení daného konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP*“. Opodstatnenosť uvádzanej zmeny právneho záveru krajského súdu pritom z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nijako nevyplýva.

8. Za protiústavný považuje sťažovateľka názor krajského súdu, podľa ktorého „*pri samotnom posudzovaní procesného zavinenia v súvislosti so zastavením konania vo veci samej, nie je možné prihliadať ani na potenciálnu úspešnosť žalobkyne v ňom iniciovanom konaní z hľadiska hmotného práva*“ a žalovaná „*nenesie žiadnu vinu na tom, že došlo k porušeniu žalobkyňou tvrdeného predkupného práva štátu*“. Rozhodnutie súdu, ktorým Poľnohospodárska Pôda s. r. o. nebude znášať zodpovednosť za to, že spôsobila vznik súdneho konania, vo forme povinnosti znášať náhradu trov konania, považuje sťažovateľka za neprimeraný druh procesného trestu za to, že sa spolu s ďalšími 79 staršími ľuďmi „*nechala oklamať orientovanou, ziskuchtivou skupinou úžerníkov a podvodníkov*“ informovaných o budúcom zámere štátu kúpiť, resp. vyvlastniť predmetné pozemky na účely významnej strategickkej investície. Rozhodnutie priznávajúce sťažovateľke za daných okolností procesné zavinenie za zastavenie konania je podľa jej názoru v rozpore s princípom elementárnej spravodlivosti a tiež so zásadou *ex iniuria ius non oritur*.

9. Krajský súd sťažovateľke totiž pripočítal za vinu to, že orgán ochrany práva (prokurátorka) si splnil svoju ústavnú povinnosť a odstránil porušenie zákonnosti, ku ktorému uzatvorením absolútne neplatnej kúpnej zmluvy došlo. Takýto právny záver krajského súdu považuje za protiústavný a na podporu svojich tvrdení poukazuje aj na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 263/2016 zo 17. augusta 2016. Tam ústavný súd vyslovil záver, že „*[ú]častník konania, ktorý svojím protiprávnym konaním zapríčinil, že druhá stratia musí brániť svoje práva v súdnom konaní zásadne ponesie sankciu v podobe povinnosti nahradiť trovy konania, ktoré vzniknú pri tejto procesnej činnosti. Bolo by v rozpore s ochrannou funkciou civilného procesného práva, pokiaľ by civilný proces neumožňoval odstrániť zmenšenie majetkovej sféry účastníka spôsobené len tým, že bol*

nútený dôvodne hájiť svoje práva.“. V náleze sp. zn. III. ÚS 166/2009 z 2. septembra 2009 zas ústavný súd konštatoval, že „[v] čl. 46 ods. 1 Ústavy sa zaručuje základné právo na súdnu a inú ochranu. Aj zákonná úprava platenia a náhrady trov konania obsiahnutá najmä v občianskom súdnom poriadku určuje, či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 Ústavy). Prístup k súdnej a inej právnej ochrane totiž závisí aj od toho, či účastník konania má, alebo nemá vytvorené ekonomické predpoklady na uplatnenie tohto základného práva bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Preto procesné predpisy, ktoré upravujú platenie a náhradu trov konania, treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu. Pritom treba dbať na to, aby nikto len z dôvodu, že uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu, neutrpel materiálnu ujmu v dôsledku inštitútu platenia trov konania.“.

10. Ustanovenie § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) preto treba vykladať tak, že zastavenie konania procesne zavinila Poľnohospodárska Pôda s. r. o. Procesná vina spočíva v prehre Poľnohospodárskej Pôdy s. r. o. v konaní o predbežnej otázke, v dôsledku ktorej sa spor vedený na okresnom súde stal bezúčelným, a preto sťažovateľka musela vziať žalobu späť.

11. Nepriznanie práva na náhradu trov konania, ktoré sťažovateľke reálne vznikli na účely súdnej ochrany jej práv pred skupinou špekulantov, a povinnosť znášať neúčelné trovy žalovanej majú na osobu sťažovateľky neprimerane tvrdý dopad okrem iného aj z toho dôvodu, že je žena vo vyššom veku a jej jediný zdroj príjmu tvorí starobný dôchodok. Vychádzajúc z hodnoty pozemku vo výške 26 502,94 € určenej podľa znaleckého posudku č. 191/2015 z 13. júla 2015 vypracovaného na účely vyvlastnenia, predstavovala tarifná odmena advokáta za 1 úkon právnej služby sumu 414,94 € bez dane z pridanej hodnoty a režijného paušálu. Celková výška trov konania, ktoré sťažovateľka v konaní sp. zn. 18 C 497/2015 vynaložila na ochranu svojich práv a právom chránených záujmov, predstavuje sumu 3 347,55 €.

12. Dňa 3. decembra 2019 doručila sťažovateľka ústavnému súdu návrh na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia, ktorým bola žalovanej priznaná náhrada trov konania v celom rozsahu, a tiež uznesenia okresného súdu č. k. 18 C 497/2015-344 z 12. júla 2019, ktorým bola sťažovateľke uložená povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania vo výške 1 301,40 € na účet jej právneho zástupcu. Uvedené uznesenie vydané vyšším súdnym úradníkom nadobudlo právoplatnosť po tom, čo okresný súd uznesením č. k. 18 C 497/2015-387 z 21. októbra 2019 zamietol sťažnosť sťažovateľky proti nemu.

13. Sťažovateľka návrh na odklad vykonateľnosti odôvodnila tým, že existuje judikatúra ústavného súdu v rovnakých či totožných veciach, v ktorých ústavný súd rozhodol o porušení základných práv a slobôd obdobným postupom krajského súdu. Konkrétne ide o nález sp. zn. II. ÚS 210/2019 z 30. októbra 2019, v ktorom ústavný súd uviedol: „... *[e]xistenciu takého objektívneho dôvodu (protest prokurátora) nie je možné pripísať na ťarchu sťažovateľa - žalobcu a na tomto základe urobiť záver o tom, že správanie žalovaného nepodmienilo späťvzatie žaloby, o čom svedčí aj výsledok v konaní o proteste prokurátora (neplatnosť kúpnej zmluvy), o ktorom mal krajský súd vedomosť.*“ Podobne v náleze sp. zn. I. ÚS 225/2019 z 20. augusta 2019 ústavný súd konštatoval: „*[k] späťvzatiu žaloby viedli objektívne dôvody – protest prokurátora, na ktorý sťažovateľka a ani žalovaný nemali dosah, ale v dôsledku ktorého bola zabezpečená ochrana vlastníckeho práva sťažovateľky, čím odpadol predmet žaloby.*“ V prípade, že po uhradení trov sťažovateľkou dôjde k zrušeniu rozhodnutia ústavným súdom, hrozí, že žalovaná nebude schopná vrátiť uhradenú sumu, keďže podľa výkazov sprístupnených na internetovom portáli <www.finstat.sk> nevykázala za roky 2015 – 2018 žiaden zisk, čo znamená, že je možné tvrdiť, že nedisponuje žiadnymi aktívami.

14. Keďže sťažovateľka je osoba vyššieho veku, ktorá žije len zo starobného dôchodku, ktorého výška ani nepokrýva všetky jej výdavky (tie je nútená vynakladať predovšetkým na zabezpečenie zdravotnej starostlivosti a liekov), uhradenie náhrady trov konania žalovanej by nepriaznivo ovplyvnilo jej finančnú situáciu. Následky pre ňu budú o to vážnejšie, že jej práva budú poškodené v dôsledku nezákonného rozhodnutia súdu, ktorý je v zmysle zákona povinný jej práva chrániť a rozhodovať striktne v súlade

so zákonom, predovšetkým pri takých závažných zásahoch do práv, akým je vyvlastnenie vlastníckeho práva. Verejný záujem v tomto prípade spočíva predovšetkým v tom, aby nedošlo k nezvratnému porušeniu práv sťažovateľky ako žalobkyne v konaní vedenom na okresnom súde pod vplyvom nezákonného súdneho rozhodnutia.

15. S ohľadom na už uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej v bode 1 uvedených práv, zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a priznal jej náhradu trov právneho zastúpenia. Zároveň žiada, aby ústavný súd do rozhodnutia vo veci samej odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu a tiež na neho nadväzujúceho uznesenia okresného súdu.

II.

16. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

17. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

18. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

19. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré sú podané navrhovateľom bez zastúpenia a ústavný súd nevyhovel žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

20. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

21. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.

22. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde predbežne prerokoval, preskúmal, či bola podaná vo forme ustanovenej § 40 zákona o ústavnom súde a či spĺňa všeobecné a osobitné náležitosti ustanovené § 39 ods. 3 a 4, § 43 a § 123 zákona o ústavnom súde a ďalšie procesné podmienky vyplývajúce z § 124 zákona o ústavnom súde.

23. Keďže ústavný súd nezistil formálne ani obsahové nedostatky v zákonom predpísaných náležitostiach a ani dôvody na jej odmietnutie a otázku opodstatnenosti tvrdení v nej obsiahnutých treba posúdiť v konaní vo veci samej, podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde prijal ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie.

III.

24. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti tiež navrhla, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu a na neho nadväzujúceho uznesenia okresného súdu.

25. Podľa § 129 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak by právnymi následkami napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu hrozila závažná ujma a odloženie vykonateľnosti nie je v rozpore s verejným záujmom.

26. Podľa § 131 zákona o ústavnom súde odklad vykonateľnosti zaniká najneskoršie právoplatnosťou rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej, ak ústavný súd nerozhodne o ich skoršom zrušení.

27. Ústavný súd preskúmal návrh sťažovateľky na odklad vykonateľnosti označených rozhodnutí a dospel k záveru, že sú splnené podmienky na odloženie ich vykonateľnosti, keďže sťažovateľke hrozí v dôsledku výkonu rozhodnutí s ohľadom na jej finančnú situáciu závažná ujma a odložením vykonateľnosti nebude ohrozený žiaden verejný záujem.

28. Pri posudzovaní návrhu na odklad vykonateľnosti uznesenia okresného súdu vzal ústavný súd do úvahy vzájomnú podmienenosť uznesenia o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP) a uznesenia o výške náhrady trov konania (§ 262 ods. 2 CSP). V prípade zrušenia rozhodnutia, ktorým bol priznaný nárok na náhradu trov konania, stráca opodstatnenie aj nadväzujúce rozhodnutie o výške trov, keďže tým dôjde k spochybneniu existencie samotného nároku na náhradu trov konania. S ohľadom na princíp právnej istoty preto ústavný súd pristúpil tiež k odloženiu vykonateľnosti uznesenia okresného súdu, ktoré sa stalo právoplatným 5. novembra 2019, na základe ktorého je sťažovateľka povinná uhradiť žalovanej trovy konania vo vyčíslenej výške. V opačnom prípade by nastala

z hľadiska právnej istoty nežiaduca situácia, keď by dočasne (do rozhodnutia vo veci samej) stratilo vykonateľnosť rozhodnutie zakladajúce nárok žalovanej na náhradu trov konania a zároveň by bolo vykonateľné rozhodnutie, ktoré ukladá sťažovateľke povinnosť plniť v prospech žalovanej.

29. Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2019

Miroslav Duriš
predseda senátu